

Bože, já jsem vůl!

Záviš

Jednou když jsem práci doma velmi dlouho neměl
dveře od bytu jsem na dva západy pečlivě zamčel
do hostince tiše si pískaje melodii potom kráčel
portmonku s třemi pětkami však opomněl

Bože, já jsem vůl

Proto jsem se tedy do svého bytu rychle vrátil
portmonku do svého oblíbeného saka vstrčil
a jak jsem po schodech nedočkavě pádil
jednu stařenku ze schodů nedopatřením srazil

Bože, já jsem vůl

Ach bože, bože, bože, až takového vola
by nepřijala ani ta nejzvláštější zvláštní škola

Usedl jsem do krčmy, kde bylo vymalováno
a požadloval po hostinském by mi bylo pivo vydáno
načež mi bylo šenkýřem rázně vynadáno
vedle mě totiž ležela cedulka zadáno

Bože, já jsem vůl

Tak jsem tedy usedl k vedlejšímu stolu
kde jakási ženština popíjela kofolu
a jak jsem dával klobouk z hlavy dolů
převrh jsem ji sklenku a polití jsme byli spolu
bože, já jsem vůl

Ach bože, bože, bože, až takového vola
by nepřijala ani ta nejzvláštější zvláštní škola

Nejdříve jsem se jal oné ženě omluviti
a poté se činil škodu zapraviti
a když jsem vytahoval kapesník abych ji mohl osušiti
strhnul jsem ji nešťasně paruku do toho pití
bože, já jsem vůl

Jaké překvapení mě potom ale čekalo
nebyla to ženština jak se původně zdálo
po tom fópá se mi před očima zatmělo
jaké mi uštědřil onen homo sapiens dělo
bože, já jsem vůl

Ach bože, bože, bože, až takového vola
by nepřijala ani ta nejzvláštější zvláštní škola

Když jsem si konečně v koutě svá dvě piva vypil
vyňal jsem portmonku abych je zaplatil
po otevření jsem však s politováním zjistil
že mi obsah tří desetikorun kdosi zcizil
bože, já jsem vůl

Pak mě potupně z onoho lokálu vyhodili
kopanci do hýždí vůbec nešetřili
belhal jsem se domů v téhle chmurné chvíli

myšlenky v hlavě se mi cestou honily

proč jsem takovej vůl?

Ach bože, bože, bože, až takového vola
by nepřijala ani ta nejzvláštnější zvláštní škola

Tohle je pravda celá.